

het hoofd van de beoogde bankovervaller, die op zijn beurt zijn wapen richt op het hoofd van de jongen die daarnet zo aardig was voor Zoe.

Zal ik het nu doen, vraagt ze zich meerdere keren af, totdat de overvaller, nadat hij met een hoop geschreeuw, zwaaiend met zijn pistool, heeft gedreigd iedereen neer te schieten, eindelijk zijn aandacht richt op iemand anders dan Zoe. Zodat ze éindelijk een momentje de kans krijgt om gebruik te maken van haar bijzondere gave en hier weg te komen.

Het vervelende is dat ze die kans te danken heeft aan de jonge zakenman (of wat hij ook mag zijn) die bewust tussen haar en de bankovervaller in is komen staan.

Is hij nou zo stom of is hij levensmoe, vraagt Zoe zich af.

Maar dat verdient hij niet. De angst in zijn opengesperde blauwe ogen maakt duidelijk dat hij precies weet waar hij mee bezig is; zijn opstandige blik vertelt dat hij de volgende keer precies hetzelfde zou doen.

En dat maakt dat Zoe blijft staan waar ze staat.

De situatie loopt nog verder uit de hand, met een hoop geschreeuw en dreigementen, en dan klinken er twee schoten tegelijk. Of bijna tegelijk, zo kort na elkaar dat je het verschil niet hoort.

Waardoor Zoe uiteindelijk onder het bloed zit, bloed van de dief, maar ook van de klant die ze vast heel leuk was gaan vinden als ze daar de tijd voor had gekregen. En niet alleen bloed, maar ook stukjes bot. En iets anders, iets waarvan ze zichzelf vurig probeert te overtuigen dat het onmogelijk stukjes hersenweefsel kunnen zijn.

Dáár begint het verhaal.

2

Oké... dat is misschien een beetje karig verteld.

Dus voor deze ene keer spelen we diezelfde drieëntwintig minuten nog eens af, maar dan gedetailleerder.

En dat is natuurlijk heel wat anders dan Zoe's gave om de tijd terug te draaien. Niet dat Zoe zelf helemaal begrijpt hoe die gave werkt.

Soms speculeert ze dat ze ermee geboren is, maar dat ze het pas heeft ontdekt in haar tienerjaren. Dat het een soort verborgen, min of meer magische eigenschap is, of een genetische mutatie die de kosmos haar met veel gevoel voor humor heeft toebedeeld. Ze vindt het fijn om te denken dat er misschien anderen zijn zoals zij, al zal ze daar, juist door de aard van het terugdraaien, niet makkelijk of zelfs onmogelijk achter kunnen komen.

Of misschien heeft ze deze vaardigheid, dit trucje, dit talent, gekregen toen ze op haar tiende bijna bezweek aan een geperforeerde blindedarm, omdat haar moeder zo lang had gewacht om haar naar de dokter te brengen, omdat – zo zou ze later in het ziekenhuis verklaren – 'Zoe altijd wel ergens over klaagde'.

Of misschien is het allemaal begonnen toen Zoe twaalf was, toen ze een keer tijdens een onweersbui buiten bleef om

naar het natuurspektakel te kijken, met de geur van ozon die in haar neus kriebelde. Ze voelde de haartjes op haar armen omhoogkomen toen de rommelende donderslagen ongeveer samenvielen met de bliksemflitsen: steeds dichterbij, steeds luider en feller, tot de bliksem insloeg in de vlaggenmast bij de familie Duran, die naast hen woonde. Zoe werd van de trap geslingerd en belandde op haar rug op de grond terwijl er tintelingen door haar hele lichaam trokken. Zoe was twaalf, en ze wist inmiddels wel dat ze bij haar moeder geen troost hoefde te zoeken, want het was wel duidelijk hoe ze zou hebben gereageerd: ze zou Zoe met de rug van haar hand een mep gegeven hebben en hebben geroepen: ‘Stomkop! Wie blijft er dan ook buiten met dit weer! Het is je verdiende loon.’

Hoe, wanneer en waarom ze het vermogen om de tijd terug te draaien ook heeft opgedaan, Zoe heeft die gave dus. Dat weet ze nu tweeënhalf jaar, sinds haar dertiende.

Ze loopt in de winkelstraat, niet om te winkelen maar uit verveling, als er ineens een wolkbreuk ontstaat, zo hevig dat de ark van Noach goed van pas zou komen. Zoe schuift haar map met papieren onder haar T-shirt, maar de regen is koud en meedogenloos, dus duikt ze het dichtstbijzijnde portiek in – dat bij een filiaal van de Spencerport Savings and Loanbank blijkt te horen. Geen al te beste keuze, aangezien er daarbinnen weinig te zoeken is voor een meisje van vijftien dat niet eens een bankrekening heeft. Zoe wrijft over haar armen – een voor een, omdat ze de map nog altijd beschermend tegen zich aan gedrukt houdt – en wenst dat ze een jas had meegenomen toen ze vanmorgen de deur uit ging.

Maar wat ze nog liever zou willen, is deze hele dag terugdraaien. Alles overdoen, anders, te beginnen bij haar brutale opmerking tegen mevrouw Davies, de groepsleidster.

Maar drieëntwintig minuten is haar maximum, en drieëntwintig minuten na haar confrontatie met mevrouw Davies was Zoe nog te kwaad om zelfs maar te overwegen haar géén grote mond te geven. En nu is het te laat om er nog iets aan te veranderen.

Ze is ook veel te impulsief – dat heeft ze intussen zo vaak gehoord.

Bovendien weet ze uit ervaring dat het ook fout kan gaan, dat terugdraaien van de tijd. Ze heeft het gedaan in ernstige en in luchtige situaties, en ze schat de kans op een echte verbetering van de beginsituatie op tien procent. Haar gedachten keren terug – zoals de laatste tijd zo vaak gebeurt wanneer ze aan het terugdraaien denkt – naar die leuke jongen bij de bushalte. De eerste keer stond ze met haar mond vol tanden, de keren daarna heeft ze onhandig met hem geflirt, en de laatste keer was haar flirt succesvol... waarna ze tot de ontdekking kwam dat haar beste vriendin Delia verliefd op hem was en hij daar op Delia stond te wachten. En ze had geen terugdraaiminuten meer over om opnieuw te beginnen, zodat ze hem kon negeren. Delia heeft het haar nog steeds niet vergeven, en dan weet Delia niet eens van het bestaan van de terugdraaimogelijkheid, en dus weet ze ook niet dat Zoe er alles aan gedaan heeft om haar vriendje te versieren.

In de tweeënhalf jaar dat Zoe van deze gave op de hoogte is, heeft het terugdraaien van de tijd haar meer ellende dan plezier opgeleverd. Ze is haar leven gaan beschouwen als zo'n

interactief avonturenboek waarin je zelf de afloop bepaalt, alleen is het in haar geval het beste om het boek na één keer lezen weg te leggen, want de keuzes die ze maakt, worden alleen maar erger en erger.

Afijn, Zoe is dus doorweekt en heeft het koud, en mevrouw Davies is kwaad op haar. Niets nieuws, eigenlijk.

Er zijn die middag, de eerste vrijdag van november, een stuk of tien klanten in de bank. De beveiligingsman staat bij de ingang, vlak achter de deur, en bekijkt haar wantrouwend en afkeurend als ze binnenkomt. Misschien omdat ze plasjes water achterlaat op de vloer, of misschien denkt hij dat ze de bank heeft uitgekozen als plek om met haar verdorven tiener-vriendjes rond te hangen nu het winkelcentrum drie straten verderop officieel verboden terrein is voor jongeren zonder ouderlijk toezicht.

Zijn wantrouwende blik wordt er niet minder op als Zoe de map met papieren onder haar t-shirt vandaan haalt en naar de lange tafel loopt, waar diverse vakjes gevuld zijn met stortings- en opnameformulieren. De map zit nu vol natte plekken, maar de papieren die erin zitten zijn droog gebleven. Gelukkig wel. Hoewel Zoe zich afvraagt, nu haar boosheid na de aanvaring met mevrouw Davies is gezakt, hoe belangrijk die papieren nou helemaal zijn. Eigenlijk zijn ze het hele gedoe niet waard.

Ze neemt een roze strook uit een van de vakjes, zonder te kijken of het een stortings- of opnameformulier is. Ze pakt de pen, die – hoewel hij eruitziet als zo'n ding van tien-vooreen-dollar uit de supermarkt – met een kettinkje aan de balie bevestigd is. Dan draait ze het formuliertje om en schrijft op

de blanco achterkant de namen van de andere meisjes bij haar op de afdeling. Niet dat daar echt een reden voor is, behalve dan dat ze wil zien of ze nu op alle namen kan komen, en vooral om de tijd te doden. Ze begint met Delia, ook al praat Delia niet meer met haar.

Op het volgende papiertje noteert ze de namen van alle acteurs die James Bond hebben gespeeld. Daarna de zeven dwergen van Sneeuwwitje. De rendieren van de Kerstman. Alleen weet ze er maar acht, en als je Rudolph meetelt – en dat doet ze – dan moeten het er negen zijn, weet Zoe.

Oké, ze kan niet de hele middag hier aan die tafel blijven zitten. Hoewel ze weigert zijn kant op te gluren – want dan zou het net lijken of ze een slecht geweten heeft – weet ze zeker dat de beveiligingsman haar in de gaten houdt en het aantal formuliertjes telt dat ze volkrabbelt.

Zoe schuift de stroken in haar map en gaat dan in de rij staan bij de balie, in de hoop dat de beveiligger daardoor zal denken dat ze hier wel degelijk iets te zoeken heeft.

Als ze aan de beurt is, reageert de vrouw aan het loket net zo afkeurend op Zoe als de bewaker bij de deur. Haar ‘Kan ik je helpen?’ klinkt alsof ze het vervelend vindt dat ze Zoe moet behandelen als een serieuze klant. Alsof ze het vermoeden heeft dat Zoe iets van haar wil, dat ze misschien snoep komt verkopen om het voetbalelftal op school te steunen, ook al hangt er bij de ingang een bordje met de tekst **VERBODEN HIER UW WAREN OF DIENSTEN AAN TE BIEDEN** – wat in deze buurt ook op iets heel anders zou kunnen slaan. Zoe spreekt meteen luid en duidelijk, want ze weet instinctief dat dit het type vrouw is dat denkt dat jongeren altijd mompelen. Ze

vraagt: ‘Hebt u verzamelaarsdollars? Van die munten met de afbeeldingen van oude presidenten erop?’

De glimlach van de vrouw lijkt niet minder geforceerd dan daarnet toen ze vroeg of ze Zoe kon helpen. ‘Welke daarvan wil je?’

Zoe zegt maar niet dat ze eigenlijk hoort te vragen: ‘Wie van hen wil je?’ In een wereld van steeds wisselende tehuizen en sociaal werkers die overspannen raken of overstappen naar een andere baan als je net een beetje aan hen gewend bent geraakt, houdt Zoe van de orde en regelmaat die grammatica biedt. Maar ze trekt niet graag de aandacht, dus antwoordt ze gewoon: ‘William Henry Harrison.’

William Henry Harrison is Zoe’s favoriete president. Hij heeft het ambt maar tweeëndertig dagen bekleed en is vrijwel al die tijd ziek geweest, nadat hij bij de inauguratie longontsteking had opgelopen. En toen ging hij dood. Voor zo iemand moet je wel sympathie hebben, als je het Zoe vraagt, iemand die zoveel pech heeft.

‘Harrison...’ De vrouw achter de balie trekt een la open en bekijkt mompelend een aantal dollarmunten. ‘Pierce... Adams... de andere Adams... Roosevelt...’ Misschien verwacht ze dat Zoe haar dollarwens nog zal bijstellen. ‘Nee, het spijt me.’ Weer die nepglimlach.

‘Geeft niet,’ zegt Zoe. Ze weet niet eens zeker, nu ze erover nadenkt, of ze wel genoeg kleingeld op zak heeft om zo’n munt van te betalen.

Ze loopt bij de balie vandaan. Verderop is een zithoek met een laag tafeltje waarop een bordje staat met de tekst GRATIS KOFFIE VOOR ONZE KLANTEN. Buiten stortregent het nog

steeds, en koffie zou zeker helpen om de kou uit haar botten te verdrijven, maar Zoe vraagt zich af of een vergeefs verzoek om een William Henry Harrison-dollar voldoende is om jezelf klant te mogen noemen.

Zonder te kijken of de beveiligingsman haar nog steeds in de gaten houdt, loopt ze terug naar de vakjes met de opname- en stortingsformulieren, vlak naast de klantenbalie. Ze slaat haar map open. Schuift wat met de papieren die erin zitten. Pakt weer een formuliertje uit een van de vakjes en probeert nog een keer alle rendiernamen te noteren. Ook deze keer komt ze niet verder dan acht. Ze pakt het vorige lijstje erbij, in de hoop dat ze niet twee keer dezelfde acht heeft gevonden, maar nee: er is één rendier dat ze consequent vergeet.

En het ziet er nog altijd niet naar uit dat de regen minder wordt. Zoe besluit de straat over te steken naar de kaartenwinkel. Dan maar nat worden. Misschien kan ze iets passends vinden voor mevrouw Davies. Het zou typisch iets voor Hallmark zijn om kaarten te verkopen voor tieners die iets goed te maken hebben met hun groepsleidster. Niet dat Zoe er dan een zou kopen, maar ze zou misschien de tekst uit haar hoofd kunnen leren.

Als ze bij de tafel vandaan loopt, komt er een nerveuze, in zichzelf gekeerde man binnen die het slechte weer duidelijk opvat als een persoonlijke belediging. Dat maakt Zoe op uit zijn houding: diep weggedoken in zijn regenjas, met gebogen hoofd en opgetrokken schouders, zijn handen in zijn zakken gepropt. Hij botst bijna tegen Zoe op, waarmee hij nog een keer bevestigt wat ze al wist: kinderen en jongeren zijn onzichtbaar, zelfs wanneer ze hun best hebben gedaan om er stoer uit te zien.

Zoe doet haastig een stapje achteruit, ook al vindt ze eigenlijk dat iedereen uitsluitend in kijkrichting zou moeten lopen – iets wat ze regelmatig roept.

En dan trapt ze al achteruitlopend op de voet van een jongeman, een klant die op weg was naar de stortings- en opnameformulieren.

‘O, sorry,’ zegt hij. Beleefd, niet sarcastisch, ook al is het duidelijk háár fout en niet de zijne. Hij pakt haar bij haar linkerelleboog – misschien om te voorkomen dat ze valt, want ze verliest haar evenwicht, maar misschien ook uit angst dat ze nog een keer op zijn tenen zal trappen.

Het formuliertje dat Zoe zogenaamd heeft ingevuld, valt uit de map en belandt dwarrelend op de vloer, samen met een paar papieren die ze vanmorgen in handen heeft weten te krijgen. Mevrouw Davies zou woest worden als ze het wist.

‘Wat ben ik toch een onhandige sufkop,’ mompelt Zoe.

‘Helemaal niet, joh, dat kan iedereen overkomen.’

De jongen heeft zelf ook papieren bij zich, al is hij zo verstandig die te bewaren in zo’n echte kantoormap, afgesloten met een touwtje. Toch bukt hij om Zoe te helpen haar papieren op te rapen. Waarschijnlijk is hij maar een jaar of acht, negen ouder dan zij, maar dat is op dit punt in hun leven een groot verschil: hij heeft dat zelfverzekerde van een volwassene. Een succesvolle volwassene, stelt ze vast na een korte blik op zijn haar en zijn kleding. Hij gaat duidelijk naar een goede kapsalon, niet naar zo’n zaakje op de hoek van de straat waar je je ook kunt laten scheren, of naar een stagiaire van de kappersschool, zoals Zoe – áls ze al iets aan haar haar laat doen. En hij draagt zijn smal gesneden jasje en buttondown over-

hemd zonder stropdas op een spijkerbroek – net iets te trendy, als je het Zoe vraagt. Ze snapt best dat ze met haar eigen voorkomen – een paardenstaart in combinatie met een tweedehands spijkerbroek en T-shirt – de indruk wekt van een loser. Haar haar is blauw geverfd (bewust) en nogal piekerig geknipt (eerder per ongeluk dan als statement). Normaal gesproken is Zoe tevreden over haar uiterlijk: ze voelt zich thuis bij de mensen met wie ze graag wil omgaan en jaagt alle anderen ermee weg.

Zoe heeft te weinig ervaring met bankzaken om te kunnen beoordelen of het redelijk is om vijf van die formuliertjes te gebruiken (drie roze en twee witte), maar ze vermoedt van niet. ‘Nee, nee, laat maar,’ zegt ze tegen de jongeman, en ze grist de papieren uit zijn handen om te voorkomen dat hij kan zien dat ze alleen op de achterkant heeft geschreven, dat ze alleen maar lijstjes met namen heeft neergekrabbeld in plaats van bedragen in te vullen – met bedragen zou het tenminste nog op bankieren kunnen lijken.

‘Dank je wel,’ zegt ze. Ze is er zo op gebrand de formuliertjes in handen te krijgen dat ze haar greep op de map laat verslappen. De resterende papieren glijden eruit en belanden op de vloer tussen hen in.

‘Graag gedaan.’ Zijn stem is vriendelijk, het klinkt niet geforceerd. Maar dan kijkt hij naar een van de formuliertjes, dat ondersteboven op de vloer ligt en duidelijk aantoont hoe niet-serieus Zoe bezig is geweest:

Rudolph

Vixen

Dasher

Comet